

OKTOBARSKI KONJ

(odlomak)

Ne, ne tako, nije o tome reč. Poleti jače. Kako? Jedna noga, pa za njom druga. Ne pre-nagluj. Ne nagomilavaj toliko stvari: ništa ti ne vredi da ih slažeš na gomilu ukoliko time nećeš udovoljiti nekoj svojoj želji. Šta vidiš, ako uopšte vidiš nešto sa tog uređenog brda? Sidi. Sačekaj. Prvo dođi do Kapitola; nemoj da razmišljaš; projevdi svim ulicama, koliko god da ih ima. Zanimari sve što je duboko, zagrobno, to ide kasnije. Dodirni pepeo u vazduhu, a ne urnu ili reku. Misli na vatru, na dim. Pomisli i na nebo. Vidiš? Idu dva sivca, kao da jure. Gde stati da ih bolje vidiš između saobraćaja i borovih stabala? Ne želim da zavedem red, samo bih da pređem put, da bez prepreka domašim prve stepenike. Plavuša turistkinja je zažmurila da je kontrasetlo ne bi zaslepeo, skor u lovu, cervikalni izazov. Izvori koji ne mogu da utole žeđ. Odabrao sam stepenište na kojem je mrtvac od malopre raspaljivao rulju; uglačani mermer, a ne uštogljena elegancija napravljena da se konji okliznu i carevi prođu; mermer je ujedno i fragment nečeg drugog: trag pustoši što horizontalno spušta belilo na padinu, svojevremeno oguljenu pohlepnim rukama, krvavim od zveri, peska i šatora. Krećem se po tragu koji se kreće, ništa nije na svom mestu, a sve je na svom mestu, samo je prenaplašeno, te ne može da se stvori slika čiji okviri ne bi podrhtavali: kruženje ptica koje s uživanjem prikrivaju koliko ih ima: da li je posredi perje, let ili njihova uzajamna podrška? (Kasnije, u sumrak, sve će se okupiti, pernate lopte iznad kupola, svi njihovi delovi između oblaka). Kada su daleko odavde ugledale dve odsečene senke u svetilištu nimfi, pomislile su da će ovde blizu biti više od koristi jedni drugima, na većoj visini, mreža puna riba u suton i jednostavnost linija na balustradi. Kakvo neuredno okrilje, kakva naporna majka, koliko igračaka koje treba složiti, i među njima poneka moja. Poput ona dva policajca što zabijaju glavu u haubu automobila tragajući za tupim zvukom, nemaju šta da rade, koliko god da ogluviš, oni te previše napadaju. Prihvatiti da time što ćeš biti puki gledalac igre koju drugi silovito igraju ne znači da se odričeš te igre niti njenih pravila. Netremice gledaj kosa koji se penje na drvo i shvati da jedan deo tog drveta i tebe doziva.

[...]